

HOOFDSTUK 1

BFF of BF

September

Ik ben niet altijd verliefd geweest op Colton Calloway; eerst was ik verliefd op zijn jongere broer Kyle.

Kyle was mijn eerste grote liefde, in alle opzichten mijn eerste.

Ik ben naast de Calloways opgegroeid. Kyle en ik waren even oud, onze moeders waren in hetzelfde ziekenhuis van ons bevalen, twee kamers en twee dagen van elkaar verwijderd. Tot mijn grote ergernis was Kyle de oudste van ons twee. Het scheelde maar twee dagen, maar dat was genoeg voor Kyle om zich heel wat te verbeelden en me genadeloos te pesten. Als baby's speelden we samen in de box bij zijn moeder thuis. We deelden blokken en poppen (tot we een jaar of drie waren speelde Kyle net zo goed met poppen als ik, waar ik hem dan weer mee pestte). We leerden samen fietsen; mijn vader leerde het ons allebei, omdat meneer Calloway congreslid was en daarom zelden thuis. We studeerden samen en maakten samen ons huiswerk, en ik stel me voor dat iedereen altijd aannam dat we nog wel eens een stel zouden worden.

Niet helemaal gearrangeerd, per se, maar... het werd gewoon aangenomen. Zijn vader het veelbelovende congreslid; mijn vader de grote baas en übergeslaagde zakenman. En dan die twee volmaakte kinderen van hen samen? Maar natuurlijk. Het klinkt misschien arrogant of zo, maar het is gewoon waar. Ik ben duidelijk niet volmaakt. Ik heb zo mijn zwakke kanten. Ik ben een beetje breed in de heupen voor mijn lengte en mijn boezem is wat te

groot voor mijn gestalte, maar wat maakt het uit. Ik weet hoe ik eruitzie, maar ik zweer je dat ik niet ijdel ben.

Pas in de tweede klas van de middelbare school kregen we in de gaten wat er over ons werd verondersteld. We waren tot dat moment altijd vrienden geweest, boezemvrienden, maar niet meer dan dat. Ik was nooit zo'n jongensgek. Mijn nogal behoudende vader zou dat ook nooit goed hebben gevonden en ik mocht pas vanaf mijn zestiende daten. Dus de week na mijn zestiende verjaardag vroeg Jason Dorsey me mee uit. Jason was qua volslagen volmaaktheid de nummer twee na Kyle. Hij was blond, terwijl Kyle ravenzwart haar had, hij was meer het stevige bodybuildertype waar Kyle een slanke, scherp gesneden, wolfachtige gratie had, en Jason was niet zo slim of innemend als Kyle, maar misschien was ik ook wel vooringenomen.

Ik aarzelde geen moment toen Jason vroeg of hij me na school mee uit eten mocht nemen. Ik bedoel, ja natuurlijk zeg. Zo ongeveer elk meisje bij mij op school droomde ervan om door Jason of Kyle te worden uitgevraagd, en ik was allerbeste vrienden met Kyle en had een afspraakje met Jason. Hij vroeg me bij mijn kluisje, waar het altijd erg druk was, dus het was nogal een publieke toestand. Iedereen zag het, en ik kan je wel vertellen dat ze ontzettend jaloers waren. Ik had zoals altijd na het zesde uur met Kyle afgesproken bij zijn opgevoerde Camaro, en we scheurden weg met piepende banden. Kyle had een rijstijl alsof hij deelnam aan een achtervolging op volle snelheid, maar hij was heel bedreven, dus ik werd nooit hysterisch. Zijn vader had geregeld dat Kyle lessen in defensief rijden kreeg van een echte FBI-agent, dus Kyle reed vrijwel iedere agent van de plaatselijke politie eruit.

'Moet je horen,' zei ik uitgelaten, terwijl Kyle in een wijde bocht naar links de onverharde weg naar onze buurt in reed. Kyle wierp me zo'n opgetrokken-wenkbrauwblink toe, dus ik greep hem bij zijn biceps vast en gilte: 'Jason Dorsey heeft me mee uitgevraagd! Hij neemt me vanavond mee uit eten!'

Kyle reed bijna de weg af. Hij trapte keihard op de rem, waar-

door de auto zijwaarts wegslipte op het onverharde pad naar onze wijk. Kyle draaide zich om in het leren kuipstoeltje, met zijn ene arm schrap gezet tegen de hoofdsteen van mijn stoel en zijn bruine ogen die zo ongeveer vuur spuwden. ‘Wat zei je nou?’ Hij klonk kwaad, wat ik nogal verwarrend vond. ‘Want ik zou zweren dat je zei dat Jason je mee uit had gevraagd.’

Ik voelde mijn adem stokken van de felheid in zijn ogen en zijn stem. ‘Ik... Dat heeft hij gedaan?’ Het kwam eruit als een timide, verwarde vraag. ‘Hij komt... hij komt me om zeven uur ophalen. We gaan naar Brann’s. Waarom doe je nou zo?’

‘Waarom ik zo...?’ Kyle klapte zijn tanden op elkaar om zichzelf af te kappen, en wreef met zijn handen over zijn gezicht. ‘Nell, je kan niet met Jason uit.’

‘Waarom niet?’ Ik was nu wel over de schrik heen dat Kyle ineens zo kwaad werd, maar nu voelde ik me gekwetst en totaal in verwarring, en ik werd steeds bozer. ‘Hij is aardig, en hij is leuk. Hij is jouw beste vriend, dus wat is er dan mis met hem? Ik ben hartstikke blij, Kyle. Of dat was ik. Niemand heeft me ooit mee uit gevraagd, en nu mag ik eindelijk daten omdat ik zestien ben en dan word jij kwaad. Dat snap ik niet. Je hoort blij voor me te zijn.’

Kyles gezicht vertrok en ik zag een half dozijn emoties over zijn knappe trekken golven. Hij deed zijn mond open, en weer dicht. Uiteindelijk slaakte hij een kreunende vloek, rukte zijn portier open, stortte zich uit de auto, smeed het portier dicht en beende weg door het maïsveld van meneer Ennis.

Totaal in verwarring aarzelde ik. Heel even, vlak voordat Kyle wegstormde, leek het wel of hij jaloers was. Kon hij jaloers zijn? Maar waarom had hij me dan niet mee uit gevraagd? Ik rukte mijn haar los uit mijn paardenstaart en bond het weer vast, en de radertjes in mijn hoofd draaiden zo snel dat ik bijna niet kon ademen.

Kyle? Ik had altijd alles met Kyle gedaan. Echt alles. We lunchten elke dag tussen de middag samen. We wandelden, gingen

picknicken en maakten lange ritten met de fiets die eindigden met roomijs bij een ijswinkel. We slopen weg van de maandelijkse politieke soirees van zijn vader om gejatte wijn te drinken op de steiger achter ons huis. We waren zelfs een keer aangeschoten naakt gaan zwemmen.

Ik kon me herinneren dat ik naar Kyle had staan kijken toen hij zich van me afwendde om zijn boxersshort uit te trekken en dat ik even een tinteling in mijn buik voelde bij de aanblik van zijn blote achterste. Indertijd had ik dat gevoel toegeschreven aan het feit dat ik aangeschoten was. Natuurlijk had ik me ook uitgetkleed en Kyle had mijn lichaam op zo'n manier bekeken dat ik nog erger was gaan tintelen. Ik had naar hem geschreeuwd dat hij niet zo moest staren, waarop hij zich had afgewend. Hij had tot zijn middel in het water gestaan, en nu kon ik me er niet van weerhouden me af te vragen of hij misschien een reactie had verborgen op de aanblik van mijn naakte lijf. Onder het zwemmen had hij er voortdurend op gelet dat hij op een afstand bleef, terwijl we normaal altijd erg lichamelijk waren, elkaar omhelsden en plagerige kietelwedstrijden hielden, die Kyle altijd won.

Ineens begon ik dat allemaal heel anders te bekijken.

Kyle? Hij was mijn beste vriend. Natuurlijk had ik vriendinnen. Jill, Becca en ik lieten ons elke week samen mani- en pedicuren, en daarna gingen we een milkshake drinken bij Big Boy. Maar als ik over mijn toeren was of de pest in had, als ik ruzie met pa en ma had of een slecht cijfer had gekregen of wat dan ook, ging ik naar Kyle. Dan gingen we op mijn steiger of de zijne zitten en praatte hij me mijn depressie uit. Dan sloeg hij zijn armen om me heen en hield hij me net zo lang vast tot ik me beter voelde. Ik was wel duizend keer met hem samen op de steiger in slaap gevallen, of bij hem op de bank terwijl we naar een film keken. Op zijn bank, op zijn schoot, tegen zijn borstkas, met zijn arm om me heen.

Dat is geen BFF-affectie, hè? Maar we hadden elkaar nog nooit gekust, nooit elkaars hand vastgehouden als vriendje-vriendinnetje. En als iemand ernaar vroeg, en dat kwam vaak genoeg voor,

dan zeiden we altijd: nee, we hebben geen verkering, we zijn beste vrienden.

Of waren we meer dan dat?

God, wat een puinhoop.

Ik stapte de auto uit en liep achter Kyle aan. Hij was al lang niet meer te zien, maar ik wist waar hij heen ging. Er was een plek op de heuvelrug achter het maïsveld van meneer Ennis waar we veel rondhingen. Vanaf die heuvel kon je ons stadje zien liggen, en ook het zilveren lint van de rivier en de donkere lap bos.

Kyle zat halverwege de enorme, door de bliksem getroffen den-
nenboom boven op de heuvel. Ongeveer op zes meter hoogte zat een lange, dikke tak waar je makkelijk heen kon klauteren en we gingen vaak samen op die tak zitten, hij met zijn rug tegen de stam en mijn rug tegen zijn borstkas. Ik stond op de tak onder Kyle te wachten. Hij haakte zijn voet om de tak, stak zijn handen naar beneden uit, tilde me op als een pop en zette me voor zich neer. Plotseling kreeg deze positie een geheel nieuwe betekenis. Ik voelde zijn hart in zijn borst bonzen. Hij ademde zwaar en rook naar zweet. Hij was blijkbaar tegen de heuvel op gerend.

Ik legde mijn achterhoofd tegen zijn schouder en keek naar hem op. Zijn profiel was prachtig uitgesneden en baadde in het gouden licht van de late middagzon. Zijn wenkbrauwen waren gefronst en zijn kaken zaten stijf op elkaar. Hij was nog steeds kwaad.

‘Zeg dan toch wat, Kyle. Ik kan niet...’

‘Wat kan je niet? Het niet begrijpen? Jawel, dat kun je wel.’ Hij wierp een blik op me, en liet toen zijn ogen dichtvallen en wendde zijn hoofd af. Alsof het pijn deed om naar me te kijken.

‘We zijn beste vrienden, Kyle. Als er voor jou nog iets anders is, zeg het dan.’

‘Voor mij?’ Kyles hoofd bonkte achteruit tegen de boom. ‘Ik weet het niet, Nell. Ik... we zijn elkaars beste vrienden, neem ik aan, omdat dat voor de hand ligt. We zijn tenslotte samen opgegroeid, hè? We zijn altijd samen en we zeggen tegen mensen dat dat is wat we zijn, maar...’

‘Maar wat?’ Ik voelde mijn hart bonzen in mijn borstkas. Dit zou alles anders maken.

Hij pakte een lok van mijn rossig blonde haar tussen zijn vinger en draaide hem rond. ‘Stel dat er wel meer was? Tussen ons.’

‘Meer? Je bedoelt, samen?’

‘Waarom niet?’

Ik voelde een vlaag van woede. “Waarom niet?” Dat kun je verdomme toch niet menen, Kyle? Is dat je antwoord?’ Ik gleed over de tak naar voren, zwaaide mijn ene been naast het andere en liet me op de tak eronder zakken.

Binnen een paar seconden was ik uit de boom en rende ik door het maïsveld. Ik hoorde Kyle achter me roepen dat ik moest wachten, maar dat deed ik niet. Het was nog maar anderhalve kilometer van daar naar huis, dus ik rende door. Ik gooide de voordeur zo hard open dat het hele huis ervan trilde en mijn moeder zo erg schrok dat ze een glas liet vallen. Ik hoorde het glas op de grond smakken en mijn moeder vloeken, en toen smeed ik de deur van mijn kamer dicht en liet ik me snikkend op bed vallen. Tot zo lang had ik mezelf in de hand gehouden, maar in de veiligheid van mijn kamer kon ik me laten gaan.

‘Nell? Wat is er, schatje?’ De stem van mijn moeder aan de andere kant van de deur, bezorgd en lief.

‘Ik wil... Ik wil er niet over praten.’

‘Doe nou open, Nell, en praat met me.’

‘Nee!’

Ik hoorde de diepe, mannelijke stem van Kyle achter die van mijn moeder. Ze zei: ‘Nell? Kyle is hier.’

‘Ik wil hem niet zien. Stuur hem weg.’

Ik hoorde mijn moeder tegen Kyle zeggen dat ze met me zou praten, en dat het wel goed zou komen. Maar dat zou het niet. Waarom ik nu precies zo hard moest huilen, begreep ik niet echt. Ik was op alle denkbare manieren in de war.

Ik vond het heel spannend om met Jason uit te gaan. Of in elk geval had ik dat gevonden. Ik probeerde me Jasons hand in de

mijne voor te stellen, en zijn arm om mijn middel. Ik probeerde me voor te stellen dat ik Jason kuste. Ik rilde en moest het beeld wegdrukken omdat ik er bijna misselijk van werd. Waarom was ik dan zo blij geweest? Omdat ik was uitgevraagd door een leuke jongen? Misschien. Ik bedoel, het was zo ongeveer algemeen bekend dat Nell Hawthorne voor iedereen verboden terrein was. Ik was vaker mee uit gevraagd, vorig jaar toen ik vijftien was, omstreeks *homecoming*. Aaron Swarnicki. Best wel leuk, maar saai. Pa was over de rooie gegaan en had tegen me gezegd dat ik niet mocht uitgaan. Ik mocht naar het feest, maar meer niet. Dat bericht verspreidde zich, onuitsproken, maar iedereen begreep het: Nell is verboden terrein. Daarna had niemand me meer mee uit gevraagd. Pa had behoorlijk veel invloed in de stad. Alleen de vader van Kyle was belangrijker, maar dat was alleen omdat hij congreslid was. Papa was eigenaar van diverse gebouwen van het winkelcentrum in de stad, en van nog verschillende andere in de omliggende county's. Hij zat in de gemeenteraad en had invloed bij de burgemeester en de gouverneur. Via meneer Calloway had hij ook toegang tot figuren uit de landelijke politiek. Oftewel: niemand zat erop te wachten om Jim Hawthorne tegen zich in het harnas te jagen. Nu ik er nog eens over nadacht was het allemaal wel vreemd. Misschien had papa iets gezegd tegen de jongen die me voor een date had uitgenodigd.

Mijn gedachten schoten terug naar Kyle. Naar die plotselinge, heftige reactie van hem op het feit dat Jason me mee uit had gevraagd. Zoals hij naar me had gekeken toen we in de boom zaten. En naar mijn eigen reactie op zijn 'waarom niet'.

'Waarom niet?' Was dat alles wat hij kon opbrengen? Ik werd weer helemaal opnieuw kwaad en ik kon het niet tegenhouden, al wist ik best dat het nergens op sloeg. Ik wilde niet dat hij zomaar met me uit wilde. Ik wilde dat het iets voorstelde.

Ik probeerde me in te denken hoe het zou zijn om als iets meer met Kyle samen te zijn, wat dat 'iets meer' dan ook mocht betekenen. Ik kon me onze verstrengelde vingers met gemak voor-

stellen. Dineren bij kaarslicht. Mijn gezicht tegen zijn borst, zijn lippen die op de mijne neerdaalden terwijl de zon achter ons onderging...

Ik zei tegen mezelf dat ik niet zo melodramatisch moest doen. Maar ik kon het beeld gewoon niet weg krijgen. Ik voelde bijna echt Kyles armen op mijn rug, zijn handen rond mijn middel en gevaarlijk dicht bij mijn kont. Ik voelde die heimelijke opwinding bij de gedachte dat ik wilde dat zijn handen net een beetje omlaag zouden glijden. Ik voelde bijna echt zijn lippen warm, zacht en vochtig over de mijne glijden...

Blozend kronkelde ik op mijn bed en ik rolde op mijn rug om over mijn gezicht te strijken.

Wat was er met mij aan de hand? Was ik nu ineens over Kyle aan het fantaseren?

Ik moest naar buiten. Ik moest een stuk hardlopen. Ik trok mijn schoolkleren uit, en mijn hardloopbroek, sportbeha, tanktop, enkelsokken en Nikes aan, en ik pakte mijn iPod. Van hardlopen werd mijn hoofd meestal helder, en daar had ik grote behoefte aan.

Ik stopte de oordopjes in mijn oren terwijl ik de trap afliep en de deur uit rende, en deed net of ik mijn moeder niet mijn naam hoorde roepen. Ik zette mijn afspeellijst voor het hardlopen aan, met al die domme, lege, opgewekte nummers die ik onder het hardlopen naar de achterkant van mijn hersens kon duwen. Ik rekte even en vertrok voor mijn gebruikelijke rondje van 7,5 kilometer.

Ik passeerde de oprit van Kyle en kon mezelf wel voor mijn hoofd slaan dat ik niet had nagedacht. Hij stond me op te wachten, met zijn eigen oordopjes in, zonder shirt en met een gymshort aan. Ik had hem zo al duizend keer gezien, met zijn gebeeldhouwde buikspieren die golfdin in de zon, en die donkere streep haren die over zijn buik omlaagliep en achter zijn short verdween. Maar ditmaal moest ik stevig slikken bij de aanblik. Ik bedoel, ik wist dat Kyle ontzettend hot was. Dat had ik altijd geweten, en altijd gewaar-

deerd. Ik was tenslotte een gezond zestienjarig meisje met de bijpassende hormonen, en ik had een gezonde waardering voor een sexy mannenlichaam. Ik had alleen nog nooit op die manier over Kyle nagedacht. Als een lustobject, zeg maar.

Maar ik vertraagde niet en hij kwam naast me lopen, waarbij onze passen vanzelf synchroon werden. Zelfs dat tweetrapsritme van in- en uitademen verliep onmiddellijk synchroon.

We zeiden niets en keken niet eens naar elkaar. We renden alleen. Een kilometer, en nog een, en toen begonnen we allebei te haperen. Ik voerde de snelheid op en hij ging erin mee, waarop hij nog sneller ging, en we weer nieuwe energie kregen. Hijgend en zwetend vlogen we voorbij de knoestige boomstronk die de vierde kilometer markeerde. Ik dwong mezelf naar de weg voor me te kijken, dwong mijn gedachten de leegte in met op de achtergrond Lady Gaga. Rennen, rennen, rennen, ademhalen, focussen en met de armen zwaaien. Niet naar die waas zweet op zijn blote borstkas kijken, niet naar die druppel vocht kijken die over zijn ene tepel en onder de zwelling van zijn borstspier wegloopt, stel je niet voor dat je dat druppeltje weglik op het moment dat het zijn buikspier heeft bereikt.

Shit! Waar kwam dat beeld vandaan? Die jongen likken? Beheers je, Nell. Beheers je, verdomme. Die vermaningen aan mijn eigen adres hielpen niet echt. Nu stond het beeld in mijn hersens gegrift. Kyle op zijn rug in het gras. Zweet dat over zijn gebronsde huid loopt, zijn haar in de war en vochtig. En ik die mijn gezicht naar zijn borst breng, mijn lippen op zijn borstbeen druk en dan een glinsterende druppel zout vocht weglik.

O, god, god, god... goeie god. Dit was heel erg. Dit waren geen goede gedachten. Geen onschuldige gedachten. Geen BFF-gedachten. Ik was maagd. Ik had nog nooit iemand gelikt. Ik had zelfs nog nooit iemand gekust. Oké, ik had wel eens met Jill en Becca naar hete films voor boven de achttien gekeken, en we keken altijd samen stiekem naar *True Blood*. Dus... we wisten hoe het in zijn werk moest gaan en ik had wel eens mijn eigen fanta-

sietjes en meisjesachtige dagdromen, maar... met Kyle?

Ik zat natuurlijk gewoon Sookie en Eric te *channelen*. Behalve dat Kyle eerder op Bill leek...

Ik schoot terug naar de werkelijkheid, met Kyle een paar passen achter me en ik was met wild zwaaiende armen op volle snelheid aan het rennen. Ik zette alles op alles, rende sneller, duwde de beelden en die belachelijke begeerte voor mijn beste vriend weg en rende alleen maar. Mijn benen werden van rubber, mijn ademhaling was rafelig en branderig, mijn zicht nevelig, wanhoop in plaats van bloed, verwarring in plaats van zuurstof, dat soort hardlopen.

Kyle gleed mijn blikveld binnen, joeg me uit alle macht op, en toen namen zijn reflexen het over en schoot hij weg, harder dan ik ooit zou kunnen lopen. Zo snel als een American footballster op zijn zestiende maar kan lopen. Zo snel als je maar mag verwachten van een jongen die al in de gaten wordt gehouden door de universiteit van Minnesota, van Alabama en van North Carolina.

Ik struikelde, ging langzamer lopen, stopte, en zakte hijgend voorover met mijn handen op mijn knieën. Even verderop deed Kyle hetzelfde. We waren op een heuvelrug met het bos aan onze linkerhand, onze huizen een paar kilometer achter ons en de heuvelrug met onze boom erop aan onze rechterkant. Wilde bloemen wuifden het windje, dat aangenaam koel was in de avondwarmte van begin september. Ik dwong mezelf een rondje te lopen, vergat mezelf, trok mijn tanktop uit en veegde mijn gezicht ermee af.

Ik bleef stilstaan, met mijn hoofd naar achter gekanteld probeerde ik mijn ademhaling te vertragen, en ik drapeerde mijn shirt over mijn ogen om het brandende zweet van mijn voorhoofd te deppen.

‘Je moet stretchen,’ mompelde Kyle vlak bij me.

Ik schrok van het geluid van zijn stem, zijn plotselinge nabijheid. Mijn hart begon te bonzen, nu eerder van de zenuwen dan

van uitputting. Wat stom was. Dit was Kyle. Hij wist alles van me. Hij had me naakt gezien.

Wat precies het verkeerde was om op dat moment te denken. Ik trok mijn shirt van mijn ogen en toen ik opkeek, zag ik hem naar me omlaag kijken, met een intense blik die verder niet te duiden viel. Hij ademde diep en traag, en als ik niet oppaste zou ik mezelf er nog van overtuigen dat het niet alleen maar gehijg was van na een stuk hardlopen.

Ik likte mijn lippen af en zijn ogen volgden mijn tong. Verkeerd. Dit was verkeerd.

‘Kyle...’ begon ik, tot ik besepte dat ik niet wist wat ik moest zeggen.

‘Nell.’ Hij klonk rustig, vol zelfvertrouwen. Onaangedaan. Maar zijn ogen verrieden hem.

Hij draaide zich om, boog zich met zijn voeten tegen elkaar aan voorover en begon te stretchen. Het moment was voorbij, en ik draaide me om voor mijn eigen stretchrondje. Toen we allebei klaar waren gingen we in het gras zitten, en ik wist dat we het onderwerp niet langer konden vermijden. Om mijn zenuwen te verbergen trok ik mijn haar uit mijn paardenstaart los en schudde het uit.

Kyle haalde diep adem, wierp me een nerveuze blik toe en kneep zijn ogen dicht. ‘Moet je horen, Nell. Dat “waarom niet”, dat was stom. Het is niet wat ik bedoelde. Het spijt me. Ik begrijp hoe dat moet hebben geklonken. Ik was gewoon geschokt, in de war...’

‘In de war?’

‘Ja, in de war!’ zei Kyle bijna schreeuwend. ‘Dat hele gedoe tussen ons vandaag is verwarrend. Toen je vertelde dat Jason je had uitgevraagd, was het net... was het net of er iets in mijn hoofd... knapte. Ik stelde me voor dat je met hem uit zou zijn, dat je hem misschien wel zou kussen, en ik... Nee. Gewoon nee.’

Hij wreef over zijn gezicht en ging achterover liggen in het gras, zijn blik gericht op de blauwe lucht met hier en daar een witte flard en een oranje waas van de ondergaande zon. ‘Ik weet hoe dit

gaat klinken, maar... Toen ik me voorstelde dat Jason zijn armen om je heen zou hebben en zijn lippen de jouwe raakten... kon ik het niet langer aan. Ik dacht: jesus, nee! Nell is van mij. En toen rende ik weg. Ik kon niet bedenken waarom ik ineens zo bezitterig was. En nog steeds... Ik weet niet waar dit vandaan komt.'

'Ik ook niet. Ik bedoel, ik keek nogal op van je reactie, maar toen ging ik naar huis en dacht ik erover na dat ik echt met Jason zou uitgaan, en... dat klopte gewoon niet. Ik kon het me niet voorstellen.'

'Dus je gaat nog wel steeds met hem uit?'

Ik zweeg even. 'Ik weet het niet. Ik denk eigenlijk van niet.'

Kyle wierp me een blik toe en trok zijn iPhone tevoorschijn; de oordopjes bungelden eraan. 'Weet hij dat?'

Ik zoog mijn adem naar binnen. Ik had hem nog niet gebeld om af te zeggen. 'Shit, nee, dat weet hij niet.'

Kyles lip krulde omhoog tot een grijns. 'Dan kun je hem maar beter even bellen, hè? Anders vraagt hij zich nog af waar je bent.'

Ik keek op mijn iPod: zes voor zeven. 'Mag ik jouw mobieltje gebruiken?'

Hij bladerde door zijn contacten, trok de oordopjes eruit en gaf hem aan mij. Ik drukte op 'bellen' en hield hem tegen mijn oor. De rubberen beschermhoes was nog vochtig van Kyles handen.

Jasons vrolijke stem kwam door de telefoon. 'Hé, man! Hoe gaat-ie?'

Ik haalde even aarzelend adem. 'Eigenlijk spreek je met Nell, Jason. Ik bel met Kyles telefoon... Ik was de mijne vergeten.'

'De jouwe vergeten? Waar ben je dan? Ik rij net jullie oprit op.' Zijn vriendelijke, opgewekte stem kreeg iets verwards.

'Moet je horen, het spijt me, maar ik kan niet met je uitgaan.'

Een lange stilte. 'Aha, ik snap 'm.' Zijn stem ebde weg en ik zag voor me hoe zijn gezicht inzakte. 'Is alles in orde? Ik bedoel...'

'Ik heb gewoon... Ik heb misschien gewoon te snel ja gezegd, Jason. Het spijt me. Ik denk niet... Ik denk niet dat het wat zou worden.'

‘Dus er komt geen herkansing.’ Zijn woorden leken een vraag te impliceren, maar zijn toon was een constatering, vlak, gespannen.

‘Nee. Het spijt me.’

‘Het zal wel goed zijn.’ Hij blafte een geforceerde lach. ‘Shit, nee. Dat is het niet. Dit is behoorlijk achterbaks, Nell. Ik had me er zo op verheugd.’

‘Het spijt me vreselijk, Jason. Maar toen ik er goed over nadacht, besepte ik... Ik bedoel, ik voel me gevleid en ik vond het geweldig dat je me vroeg, maar...’

‘Dit heeft met Kyle te maken, hè? Je bent bij hem, je belt met zijn telefoon, dus natuurlijk heeft het met Kyle te maken.’

‘Dat is niet... Ik bedoel, oké, op dit moment ben ik bij hem, maar...’

‘Het is best. Ik snap het. Ik denk dat we allemaal wisten dat dit eraan zat te komen, dus het zou me niet moeten verbazen. Ik wou alleen dat je het eerder had verteld.’

‘Het spijt me, Jason. Ik weet niet wat ik verder zeggen.’

‘Er valt niks te zeggen. Het is allemaal goed. Ik ga gewoon... Tot maandag bij scheikunde.’

Hij stond op het punt op te hangen toen ik ineens een inval kreeg. ‘Wacht even, Jason.’

‘Wat?’ Zijn stem klonk doods, vlak.

‘Ik hoor je dit vast niet te vertellen, maar... Becca is al sinds de eerste klas verliefd op je. Ik garandeer je dat ze met je uitgaat.’

‘Becca?’ Ik hoorde dat hij erover nadacht. ‘Zou dat niet een beetje raar zijn? Wat zou ik dan moeten zeggen? Straks denkt ze nog dat ze tweede keus is of zoiets. Ik bedoel, dat zou ook zo zijn, maar niet precies, snap je wel?’

Ik dacht even na. ‘Vertel haar gewoon de waarheid. Ik heb je op het laatste moment laten zitten. Je had al gereserveerd, en ik dacht dat zij het misschien wel leuk zou vinden om in plaats van mij mee te gaan.’

‘Denk je dat dat werkt? Echt waar?’ Zijn stem begon weer opgetogen te klinken. ‘Ze is echt heel knap.’

‘Het gaat lukken. Bel haar gewoon.’ Ik dreunde haar telefoonnummer op en hij herhaalde het.

‘Dankjewel... geloof ik. Maar nog even één ding, Nell. De volgende keer dat je iemands hart breekt moet je het wat ruimer van tevoren aankondigen, hoor.’

‘Doe niet zo raar, Jason. Ik heb je hart niet gebroken. We waren nog niet eens uit geweest. Maar ik heb je wel laten zitten en dat spijt me.’

‘Maak je geen zorgen. Bovendien wordt het misschien nog wat tussen Becca en mij. Ze is bijna net zo sexy als jij. Wacht, shit, dat kwam er een beetje verkeerd uit. Niet aan Becca vertellen dat ik dat heb gezegd. Jullie zijn allebei even sexy, ik was gewoon...’

Daar moest ik om lachen. ‘Hou nou maar op, Jason. Bel Becca.’

Ik hing op en gaf Kyle zijn telefoon terug. Hij bleef strak naar het apparaat kijken. ‘Dat was behoorlijk gehaaid, Nell. Dat moet ik je nageven.’ Hij wierp me een vragende blik toe. ‘Is Becca echt verliefd op hem?’

Ik lachte opnieuw. ‘Nou en of. Ze is al stapelverliefd op Jason Dorsey sinds... Nou ja, ik zei tegen hem sinds de eerste klas, maar het is al langer. Veel langer. Zoiets van... sinds groep zes. Een eeuwigheid. Nog een reden waarom ik nooit ja tegen hem had moeten zeggen, maar ik was gewoon... Ik was opgetogen, Kyle. Het is niet niks om door een leuke jongen mee uit te worden gevraagd, en Jason en jij zijn de leukste jongens van de hele school.’

Kyle grijnsde schurkachtig naar me. ‘Dus je vindt me leuk?’

O, god. O, god. Dat ging fout. Ik durfde hem niet aan te kijken. Het gras was ineens ongelooflijk boeiend.

‘Je weet zelf ook wel dat je sexy bent, Kyle Calloway, dus ga nu niet naar complimentjes vissen.’ Ik koos voor de flirterige, niet-serieuze aanpak, in de hoop dat ik hem daarmee zou afleiden van het feit dat ik van mijn voorhoofd tot mijn decolleté vuurrood aan het blozen was.

Het werkte niet. ‘Je ziet acht tinten rood, Nell.’ Zijn stem was veel te dichtbij. Ik voelde zijn adem heet in mijn nek.

Wat gebeurde hier? Wat deed hij?

Ik keek omhoog en Kyles ogen waren op een paar centimeter van de mijne. Hij lag op zijn zij en zijn vingers reikten naar me. Ineens kreeg ik geen lucht meer. Hij streek mijn haar achter mijn oor en ik kon me op niets anders concentreren dan op zijn strakke lijf, zijn woeste ogen, zijn hand in mijn haar en zijn mond, zijn lippen, zo dichtbij, het puntje van zijn tong dat langs zijn onderlip gleed. Plotseling was Kyle iemand anders. Niet de kleine jongen met wie ik was opgegroeid, maar een jongeman met dezelfde trekken, ogen en krachtige kaaklijn, maar met een intense, volwassen, bijna hongerige blik.

Deze Kyle kende ik niet, maar hij beviel me wel. Ik wilde hem leren kennen.

Kyle drukte zijn mond op de mijne en er schoot iets elektrisch door me heen, van verrassing kneep ik mijn ogen toe, van de schok kwam er een zucht over mijn lippen. Vochtige hitte en zachte kracht sidderden door me heen en langzaam maakte de verbazing plaats voor verwondering, verrukking.

Kyle was me aan het kussen. O, god, o, god... Goeie hemel. Ik vond het zo heerlijk. Mijn eerste kus. Vreemd maar volmaakt, onderzoekend en aarzelend. Hij trok zich terug en liet me nog ademlozer achter, vol droefheid om het verlies van de kus.

'Nell? Ik... Ben je...?' Hij klonk onzeker, over zichzelf, over de kus.

Ik glimlachte naar hem, en onze gezichten waren nog zo dicht bij elkaar dat ik mijn lippen tegen de zijne omhoog voelde krullen. Mijn hand gleed van mijn schoot naar zijn arm en van daar naar zijn gezicht, met mijn vingers uitgespreid over zijn oor en mijn handpalm tegen zijn wang. Hij slaakte een zucht van verlichting, en ditmaal was de kus wederzijds. Ik oefende druk uit, bewoog mijn lippen tegen de zijne, en opnieuw – of nog steeds – was ik van verwondering vervuld.

Duizend vragen die wel eens in me waren opgekomen als ik naar films zat te kijken waarin mensen elkaar kusten, waren nu beant-

woord. Wat deed je met je neus? Hoezo neus? Het enige waarvan ik me bewust was, was zijn mond tegen de mijne, iets gekanteld. Handen? Die wisten blijkbaar zelf waar ze heen moesten. Naar zijn gezicht, zijn nek, zijn armen. En natuurlijk kon ik ademhalen terwijl we elkaar kusten. Toen ik jonger was vroeg ik me wel eens af of ik mijn adem moest inhouden. En nu was ik dolgelukkig om te weten dat ik Kyle kon blijven kussen en nooit zou hoeven stoppen om adem te halen. Dat wilde ik ook niet.

Ik wist niet hoeveel tijd er verstreek terwijl we op het gras van de heuvel zaten te kussen. Het kon me ook niet schelen. Het enige wat telde was die uitzinnige vreugde om Kyle, om mijn eerste kus, om het feit dat ik zat te zoenen met mijn beste vriend, de enige jongen om wie ik ooit iets had gegeven.

Dit was niet alleen volslagen natuurlijk, het was het enige wat volgens mij had kunnen gebeuren en ik kon niet bedenken waarom het niet eerder was gebeurd.

Plotseling lag ik op het gras, terwijl geplette sprietjes tegen mijn blote rug onder mijn sportbeha kietelden. Kyle was boven me, met zijn gewicht deels op mij en deels ondersteund door zijn arm. Zijn handpalm stond in het gras naast mijn gezicht geplant en ik krulde mijn ene hand om zijn arm en mijn andere achter zijn nek om ervoor te zorgen dat hij zich niet terugtrok, niet ophield met kussen.

Ineens waren er heel veel dingen die ik begreep.

Ik begreep het gevaar dat in een kus schuilt. De hitte, de kracht en de bliksem. Ik voelde iets hards tegen mijn heup drukken en in een flits wist ik wat het was. De kus werd verbroken, en Kyle schoof met een heftige ruk van zijn heupen achteruit. Zijn blik vloog over mijn lichaam en ik bloosde, zowel van zijn aandacht als vanwege het besef van wat ik voelde.

Hij bloosde, en ineens drong tot me door dat ik hem zat op te nemen, zijn lichaam, zijn strakke buikspieren, en verder naar omhoog, naar waar een welving verried waar we ons allebei bewust van waren.

‘Shit...’ zei Kyle, en hij rolde weg met zijn handen voor zijn gezicht, duidelijk beschaamd. ‘Het spijt me, Nell, ik weet niet wat er ineens gebeurt...’

Ik giechelde. ‘Ik weet bijna zeker dat we allebei weten dat dat gelul is, Kyle. Ik weet wat er is gebeurd en jij ook. We waren aan het zoenen. Flink aan het zoenen. En jij... raakte opgewonden.’

Heel even trok hij de tailleband van zijn hardloopshort van zijn lijf weg, om de zaak op zijn plaats te krijgen. ‘Oké, maar... het is wel gênant.’

Ik rolde op mijn buik en boog me over hem heen, zoals hij zo-even bij mij had gedaan. ‘Het geeft niet, Kyle. We zijn geen kinderen meer. Ik ben... Ik weet... Ik bedoel, oké, het was even een beetje raar, maar...’

‘Nu wordt alles anders tussen ons, hè?’ onderbrak Kyle me.

Ik kapte hem af, geschrokken van zijn plotselinge vraag. ‘Ik denk van wel, ja,’ zei ik.

‘Zijn we nog wel vrienden?’

Ik raakte in paniek. ‘Ik... Ja toch? Ik bedoel, dat hoop ik wel. Ik weet niet wat er is gebeurd, waarom we zo aan het kussen sloegen, waarom jij zo jaloers werd en ik niet met Jason kon uitgaan. Ik bedoel, dat weet ik wel... maar ik snap niet waarom nu. Begrijp je? Het voelde... goed, om je te kussen. En jij bent nog steeds jij. Ik ben nog steeds ik. We zijn nog steeds Kyle en Nell. Maar dan... gewoon wat meer, denk ik.’

Kyle slaakte een zucht van opluchting. ‘Ik was bang... Ik bedoel... Ik was niet van plan je te kussen. Het gebeurde zomaar. Het was fantastisch, en ik wilde er niet mee ophouden.’ Voor het eerst keek hij me aan, terwijl zijn vingers met een lok van mijn haar speelden. ‘Ik wil je nog eens kussen. Maar ik ben bang dat ik er niet mee op kan houden.’

‘Wie zei er dan dat ik wil dat je ophoudt? Ik heb je teruggekust, Kyle. Ik weet niet wat dit voor ons betekent, wat we nu zijn geworden. Ik bedoel, zijn we nu vriendje-vriendinnetje? Ik weet het

niet. Wat zullen onze ouders zeggen? Iedereen dacht toch al dat we dat waren, waar of niet?’

Kyle ging met zijn tong langs zijn onderlip, en ik wist dat hij erover dacht me nog eens te kussen. Ik was hem net iets te vlug af. Ik boog voorover en mijn haren hingen rond onze gezichten en sloten alles buiten behalve de kus. Kyles hand schoof langs mijn arm omhoog en bleef onhandig op mijn schouder rusten, waarna hij weer omlaagging over mijn rug. Hij aarzelde, en ik ook. De kus werd verbroken, maar onze lippen kwamen nauwelijks van elkaar los. Onze ogen ontmoetten elkaar, en ik zag dat hij zich afvroeg, nadacht, het wilde, maar onzeker was. Ik verschoof een klein stukje, maar net genoeg om ervoor te zorgen dat een groter deel van mijn gewicht op hem rustte, met mijn handen op zijn borst. Ik had die positie eerder in een film gezien en nu begreep ik hem. Het had iets intiems. Comfortabel, en toch... suggestief.

Ik voelde me werelds. Volwassen. Vervuld van verlangens die ik niet helemaal begreep en waarvan ik niet wist wat ik ermee moest. Ik voelde dat harde tussen ons in, en uit Kyles weifelende blik leidde ik af dat hij er zich net zo pijnlijk bewust van was als ik. Wat werd van mij verwacht? Dat ik wegschoof? In de film was dit het moment waarop de kus natuurlijk en soepel overging in iets anders. In *True Blood* verwijderde Eric hier behendig Sookies kleren, waarna de scène overvloedde en hij een en al mannelijke spieren en lange lijnen en beweging boven op haar zou zijn en ze aan het vrijen... aan het neuken... waren, en ze allebei precies wisten wat ze deden.

Ik wist het allemaal zo net nog niet. Het was ineens al genoeg om hem zonder shirt te zien om me aan het blozen te krijgen. Ik begon al te tintelen toen ik de huid van zijn borstkas onder mijn handen voelde en zijn handpalmen op mijn huid onder het bandje van mijn sportbeha. Maar... de rest?

Daar was ik nog niet klaar voor.

Kyle voelde blijkbaar mijn verwarring aan, of misschien voelde hij dat mijn hart ineens begon te bonzen. Hij trok zich terug, en

ging overeind zitten, waarmee hij mij dwong hetzelfde te doen.

‘We moeten het rustiger aan doen, Nell.’

‘Ja... ja.’ Ik vloog overeind en raapte mijn shirt op.

Dat was doornat, dus ik trok het niet opnieuw aan. Ik voelde mijn spieren trekken en mijn rug zeuren. Ik rekte me uit en met mijn armen boven mijn hoofd uitgestrekt en mijn handpalmen richting de hemel boog ik me achterover. Ik ontspande me weer en voelde Kyles ogen op me gericht. Op een mannenmanier op me gericht. Hij keek echt naar me. Ik bloosde.

‘Wat nou?’ vroeg ik, terwijl ik het best wist.

‘Niets.’ Kyles ogen schoten weg, en ik kon me er niet van weerhouden mijn blik over zijn spieren te laten gaan, die glommen van het zweet, en over de nog steeds zichtbare, veelbetekenende zwelling in zijn short, waar ik alleen maar nog erger van ging blozen.

Ik dacht terug aan die ene keer dat Jill en ik naar een pornofilm hadden gekeken die zij op internet had gevonden – puur uit nieuwsgierigheid en het spannende besef dat we er niet naar hoorden te kijken. Het enige waar ik aan kon denken was hoe de mannen eruit hadden gezien, reusachtig, dooraderd, harig en... rillingen! Het was helemaal niet leuk, sexy of mooi. De vrouwen hadden er onecht uitgezien. Het was lelijk, schokkend en angst-aanjagend. We hadden hem al uitgezet toen we nog niet eens halverwege waren en hadden gezworen dat we het er nooit meer over zouden hebben. We hadden een herhaling van *Jersey Shore* aanzet en probeerden allebei net te doen of we niet die afgrijselijke beelden in onze hersenen gegrift hadden staan.

En natuurlijk kon ik nu, een halfjaar na dat mislukte experiment van Jill en mij met porno aan niets anders denken – terwijl ik uit alle macht probeerde mijn blik los te rukken van Kyles kruis – dan aan de vraag of hij er net zo zou uitzien en of ik opgewonden zou raken van hoe hij er naakt uitzag, als hij en ik het samen zouden doen.

‘We moesten maar teruggaan,’ zei Kyle. ‘We zijn al een hele tijd weg.’

De zon ging al onder toen we door het veld op pad gingen in de richting van de hoofdweg. Ik rende voor Kyle uit de steile heuvel af en ik wist dat hij naar mijn kont staarde. Ik negeerde mijn blozende ongemakkelijkheid en draaide mijn hoofd naar hem om terwijl ik koket en zwoel probeerde te kijken. Ik zwaaide met mijn heupen naar hem en kwam aan de voet van de heuvel tot stilstand.

‘Je staarde naar me, Kyle,’ zei ik zacht toen Kyle bij me in de buurt kwam.

‘Niet waar.’ Hij probeerde een grijns te onderdrukken, maar zijn wangen kleurden roze dus het was duidelijk dat hij loog.

‘Wel waar. Je keek naar mijn kont.’

‘Ik...’ Hij boog zijn hoofd en wreef over zijn nek, waarna hij met een scheve grijns weer naar me opkeek. ‘Weet je wat, ja, oké. Dat deed ik. Nou goed? Ik staarde naar je kont. Heb je daar een probleem mee?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik zei toch niet dat ik er een probleem mee heb?’ Ik was niet van plan te bekennen dat ik het juist leuk vond.

Daarna liepen we een beetje ongemakkelijk zij aan zij zwijgend verder. Kyle verbrak uiteindelijk de stilte.

‘Ik probeer al ik weet niet hoelang niet op die manier naar je te kijken, weet je. Elke keer als we samen gingen hardlopen moest ik voor je lopen om te zorgen dat ik niet naar je kont staarde. Of je borsten zou zien stuiteren. Zelfs als je die beha draagt, stuiteren je borsten behoorlijk, en dat leidt verdomme echt af.’

‘Kyle!’ Ik ging bijna tegen de vlakte zo hard moest ik blozen, en ineens kon ik niet meer ophouden met giechelen.

‘Wat nou? Ik vertel je gewoon de waarheid. Je bent mijn beste vriendin, en het klopte gewoon niet om net zo naar jou te kijken als naar een ander meisje. Ik bedoel, ik probeer ook niet naar andere meisjes te gluren want dat is onbeschoft of zo, maar met jou ligt dat anders. Maar... jezus, Nell. Het is ontzettend moeilijk om niet naar jou te kijken. Je bent zo verdomde sexy.’

Ik bleef staan en keerde me met een ruk naar hem om. 'Vind je me echt sexy?'

Hij sloeg me om mijn oren met wat ik eerder tegen hem had gezegd. 'Je weet zelf ook wel dat je sexy bent, Nell Hawthorne, dus ga nu niet naar complimentjes vissen.' Zijn grijns vervaagde tot een serieuze, van emotie doortrokken blik. 'Maar... "sexy" is niet het goede woord. Ik bedoel, elke jongen op school vindt je sexy – behalve Thomas Avery, maar die is dan ook gay – maar ik vind je mooi. Je bent prachtig.'

Ik voelde me ongemakkelijk onder de strakke blik en de knispurende hitte in zijn ogen. 'Dank je wel.'

Hij vindt me... prachtig. Ik voelde scheuten van iets wat op angst leek door me heen schieten en een hevige druk op mijn hart bij het idee dat Kyle me niet zomaar sexy vond, maar prachtig.

We liepen naar huis en ergens moeten zijn vingers zich met de mijne hebben verstrengeld alsof ze dat altijd al hadden gedaan. We kwamen het eerst bij zijn oprit aan, en zijn moeder stond aan het eind door de post te bladeren met haar mobieltje tussen haar oor en haar schouders geklemd, waarschijnlijk met mijn moeder aan de lijn.

Ze zag ons hand in hand door het automatisch openschuivende gietijzeren hek heen komen. Haar wenkbrauwen schoten omhoog tot aan haar haarlijn en midden in een zin viel ze stil, met haar mond in een 'O' van schrik. Ik wist dat mijn haar een warige, zweterige bos was, dat ik mijn shirt niet aanhad en Kyle evenmin... En plotseling begonnen mijn lippen te tintelen bij de herinnering aan zijn kus en ik vroeg me af of ze aan ons kon zien dat we hadden gezoend, en of ze dacht dat we misschien...

'Rachel? Ik bel je zo terug. Onze kinderen komen net aanlopen... hand in hand. Ja, ik weet het. Nu al.' Olivia Calloway hing op en wendde zich tot ons. 'Jullie zijn een tijd weg geweest.'

Ze wierp een blik omlaag naar onze ineengestrengelde handen. Wij keken elkaar aan en wisselden een lange, betekenisvolle blik. Ik kneep in zijn hand om aan te geven dat ik niet van plan was los

te laten. Ik schaamde me hier niet voor en probeerde niets te verbergen.

Kyle gaf me een klein knikje en wendde zich tot zijn moeder. 'Nou ja, we zijn een eind gaan hardlopen en toen hebben we op Keller's Ridge nog even zitten praten.'

Mevrouw Calloway kneep haar ogen toe en nam onze staat van ontkleding en mijn warrige bos haar in zich op. 'Praten dus? En dit dan?' Ze wees naar onze handen.

Kyle stak zijn kin in de lucht. 'We zijn nu samen.'

Dat hadden we nou niet direct besloten, want we waren zomaar gaan kussen zonder iets officieels te hebben afgesproken. Maar ik was niet van plan daar iets over te gaan zeggen, niet hier, niet nu. En samen waren we, of dat nou officieel was of niet.

'Aha,' zei mevrouw Calloway. 'Dus jullie zijn samen. Is dat wel een goed idee? Jullie zijn allebei nog zo jong.'

Kyle wierp zijn moeder een gefronste blik toe. 'Meen je dat nou? Colt had op zijn zestiende een vriendin en ik kan me niet herinneren dat jullie daarover hebben zitten zeiken.'

'Let een beetje op je woorden, jongeman,' zei ze met een harde stem. 'En we hebben wel degelijk iets tegen hem gezegd. Hetzelfde als wat ik nu tegen jullie zeg. Je hebt dat gesprek dan wel niet gehoord, maar daarom heeft het nog wel plaatsgevonden. Hoe oud was je toen, elf? Je vader en ik waren echt niet van plan om dat gesprekje met je broer te voeren waar jij bij was, Kyle.'

Kyle zuchtte. 'Nee, je hebt vast gelijk. Maar...'

'Als jullie maar voorzichtig zijn, goed?' onderbrak mevrouw Calloway haar zoon.

'Maar mama, we zijn niet... Ik bedoel, we hebben niet...'

'Ik ga dit gesprekje niet met jou voeren, Kyle, en al helemaal niet waar Nell bij is. Het enige wat ik ga zeggen voor nu en de toekomst, is dat wat jullie ook doen of niet doen... dat jullie voorzichtig moeten zijn.' Ze draaide zich om, stak de post onder haar arm, bleef toen even staan en wierp ons over haar schouder een blik toe. 'En dat bedoel ik niet alleen lichamelijk, maar ook emoti-

oneel. Jullie zijn je hele leven boezemvrienden geweest. Als je dan de grens naar meer oversteekt, kun je niet meer terug.’ Door de toon die ze aansloeg en de manier waarop ze in de verte staarde begon ik me af te vragen of ze uit persoonlijke ervaring wist waar ze het over had.

‘Dat weten we, mam. Daar hebben we het net over gehad.’

‘Aha... mooi zo.’ Ze haalde haar mobieltje tevoorschijn en verdween al bellend het huis in.

Ik bleef met Kyle bij hem op de oprit staan. ‘Dat viel best mee.’

‘Ja, maar dat was mama nog maar. En die belt papa, en die belt mij, en dan hebben we “het gesprek”.’

Ik vertrok mijn gezicht tot een uitdrukking van diep medeleven. ‘Ja, dat gesprekje staat mij waarschijnlijk nu al te wachten als ik thuiskom.’

Hij lachte. ‘Hadden we dat gesprekje niet al gehad toen we klein waren?’

‘Nee, ik weet bijna zeker dat dat anders was. Toen legden ze uit wat wat is en wat waarin gaat en waarom. Dit is...’ Mijn stem stierf weg omdat ik niet precies wist hoe ik dit moest afronden.

‘Waarom we eigenlijk moeten wachten? En hoe we ons verantwoordelijk moeten gedragen als we besluiten dat niet te doen?’

‘Precies.’ Ik was bijna opgelucht dat we die discussie door waren gekomen zonder iets nadrukkelijk gênants te zeggen.

En echt, ik ben er niet klaar voor, zo vreselijk nog niet klaar voor.

Maar toen voelde ik zijn handen over mijn rug glijden om me te omhelzen, en ineens leek het idee van meer met hem helemaal niet zo absurd.

Meer... ooit.